

[Petra Petersen.]

det forslag, vi i dag behandler, i det mindste holde priserne fast på rugbrød, mælk og flæsk, giver vi gerne vort tilsagn om at medvirke ved denne lovs gennemførelse.

Jeg føler trang til at sige et par ord i anledning af, hvad det ærede medlem hr. Aage Fogh, den radikale ordfører, sagde om kødrationeringen. Vi har jo ikke een, men mange gange i dette høje ting givet udtryk for, hvad vi mener om denne kødrationering, der aldrig nogensinde har været en rationering, men en fortvivlet kødordning. Alle husmødre vil hilse denne fortvivlede kødordnings ophævelse med glæde, men det er desværre kommet så vidt i dag, at der ikke mere er tale om, hvor meget kød man kan få, men hvor meget man kan betale. Det er ikke mere end en måneds tid siden, at min slagter fortalte mig, at i dag spørger arbejderhusmødrene ikke om, hvor meget de kan få, men hvor meget de overhovedet er i stand til at købe for de små penge, de har.

Tholstrup: Det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen er åbenbart ikke så liberal, som partiet venstre i almindelighed giver sig ud for at være. Ved at kræve gennemsnitseksporprisen går det ærede medlem jo bort fra den frie markedspris, som er liberalismens kendetegn. Der kan højst være tale om et overgangsfænomen. Den pris, man er tilfreds med at få fra udlandet, må man også være tilfreds med at få fra danske forbrugere, og det vil altså sige den laveste eksportpris. Ellers bliver der tale om at give tilskud til landbruget, hvilket partiet venstre jo afviser med berettiget fragt.

Jeg er imod det ærede medlem hr. Aksel Møllers tanke om børnerente — iøvrigt en opfindelse, som er gjort af kommunisterne, og det bliver den jo ikke bedre af —, men jeg vil gerne gå med til en anden form for lettelse, f. eks. ved at give større skattefradrag for familier med børn og måske lade disse skattefradrag gælde, til børnene bliver noget ældre. Man er nu kommet til, at de fleste børn skal have hjælp hjemmefra, til de er voksne; de klarer sig ikke mere fra 14 års alderen således som i gamle dage. Jeg kunne også tænke mig en højere grænse for skattefri indtægt, altså et højere beløb, som er skattefrit, ligesom jeg mener, at det er meningsløst at opkræve skat af aldersrentenydere. Vi har lige set forleden dag, hvor dyrt det er at opkræve pengene. Er det ikke 30 000 af de mindste indtægter i København, som det koster omkring ½ mill. kr. mere at opkræve skat af, end

skatten giver? Man må da hellere gøre alle disse mennesker skattefri og så spare disse administrative omkostninger.

Jeg kan slutte mig til det ærede medlem hr. Aage Foghs udtalelse om, at nu må tidspunktet være inde til ophævelse af kød- og flæskrationeringen. Nu er der jo ved at komme varer på markedet. Kreaturerne bliver indbundet nu i disse dage, efterhånden som det bliver koldt i vejret, der er ikke plads til dem i staldene, så der er den største sandsynlighed for, at der i den nærmeste fremtid kommer flere varer på markedet, end det kan tage. Der kan ikke mere være nogen som helst grund til at opretholde disse to rationeringer.

Men som jeg sagde ved lovens behandling i foråret, har denne lov ikke længere nogen aktualitet, da den eneste fornuftige mening med den må være at hindre midlertidige prisstigninger, f. eks. under en krig, i at få for stor indflydelse på prisniveauet. Nu er krigen jo forbi, og priserne har efterhånden lagt sig i et nogenlunde fast leje, og efter at devalueringen har fundet sted, er der ikke længere nogen som helst chance for at komme ned på de gamle priser; ja, der kan måske endda blive tale om, at priserne vil stige, og hvorfor ikke erkende, at vi er ude over de unormale tider, og derfor normalisere forholdet og ophøre med at give tilskud? Disse tilskud skal jo alligevel stort set udredes af de samme mennesker, som modtager dem, men med større besvær, idet folk først skal hen og betale de to trediedele af varens pris i butikkerne, og derefter hen på skattekontoret og betale den sidste trediedel plus en passende avance, som på skattekontoret er langt større, end den er i butikken, da administrationen af den sidste trediedel af prisen langt overstiger de omkostninger, butiksindehaveren lægger på varerne. I realiteten vil det sige, at kundens samlede udgifter bliver fire trediedele af varens virkelige pris i stedet for de tre trediedele, som den skulle være.

De samlede skatter i landet er snart oppe på 4 milliarder kr. eller rundt regnet 4 000 kr. pr. familie, og det rammer i særlig grad arbejderfamilierne, der foruden deres egen skat på indkomst og forbrug også må betale en stor del af andre samfundsgrupperes skatter, som automatisk overvæltet på varepriserne. Hvis dette skal kaldes socialistisk politik, kan vi fra vor side igen understrege, at der er forskel på socialisternes og arbejdernes interesser. Socialisternes interesse er at føre kontrol med altting, selv om kontrolsystemet fordyrer tilværelsen for os allesammen, men